

Δύο & δύο ποιήματα

του Γρηγόρη Σακαλή Κρατήσου πάνω μου

Στους άδειους δρόμους
όταν ταξιδεύω
με του μυαλού μου τα ταξίδια
όταν ο άνεμος φυσάει
και παίρνει τα μαλλιά σου
και τα σκορπίζει στον αιθέρα
κρατήσου πάνω μου
σ' άσπρα άλογα θα ταξιδεύουμε
σ' έναν ήλιο κόκκινο
που λάμπει το πρωί
όταν η σκόνη
τυλίγει τα σπίτια πέρα ως πέρα
και τα δέντρα γίνονται κομμάτια
θα σου τραγουδάω ψιθυριστά
ένα τραγούδι αγάπης
θα μου χαμογελάς
και θα καλπάζουμε σ' άσπρα άλογα
μέσα σε πράσινες βουνοκορφές
πέρα απ' τις σκονισμένες χυδαίες πολιτείες
στου ονείρου τις πηγές
κρατήσου πάνω μου
σφιξε με γερά
μη γυρίσεις πίσω να δεις τίποτα
τίποτα δεν αξίζει
τίποτα μωρό μου
τίποτα δεν θα ζήσει
κρατήσου πάνω μου γερά
σ' αυτό το ταξίδι
της ζωής και του θανάτου.

Βασιλίας

Ήταν δεκαεννιά χρονών
ο Μπίλης
γελαστό παιδί
καμάρωνε μεσ' την στολή του
ένας καρβανάς
τον κολλούσε συνέχεια
κι ο Μπίλης έκλαιγε
ζητούσε άδεια
τίποτα
δεν είχε άδεια
για τον Μπίλη
για μια μέρα
πήρε τ' όπλο του
και μεσ' στο Διοικητήριο
τους χόρεψε για τα καλά
όλους
διοικητές, υποδιοικητές
παραιτηθέντες
πέντε χρόνια στη φυλακή
ο Μπίλης
κι ύστερα
τον συνάντησα
σ' ένα στρατόπεδο
ντυμένος «στρατηγός»
έβαζε τους νέους
να κάνουν έρπηθ
τους έλεγε
«εμπρός, μαρς»
δεν ήθελε
να φύγει απ' το στρατό
ο Μπίλης
φαντάρος ανεπιστρεπτί.

της Κικής Χατζηιωαννίδου Ενός λεπτού αδιαφορία

Εγκατέλειψα τη νύχτα στο φόνο
και την αγάπη στο σταυρό
ο κρότος της σιγής μου
αντήχησε στο πισωπάτημα
του χρόνου.
Αρκεί ενός λεπτού αδιαφορία
για μιας μοίρας λοξοδρόμηση,
για μια προδοσία ερωτική,
για ένα πισώπλατο μαχαίρωμα.
Εγκατέλειψα την παιδική σκληρότητα
στην αυστηρότητα του ονείρου.
Όσο προχωρώ
τόσο χρειάζομαι εσοχές
και παπούτσια περιπάτου
για μια ακρίβεια δίχως φτέρνα,
για μάτια γυάλινα χωρίς καθρέφτες.

Απάτη

Απατάς
και νυχθημερόν επαληθεύεις
τα συντρίμια σου.
Πώς ξεγελάς τον εαυτό σου;
Δεν έχει γωνίες η απάτη.
Στην τσάντα της κουβαλάει
όλα τα σύνεργα του φόνου.
Προμελετημένο το έγκλημα
για μια Κυριακή πρωί
που παίζει τάβλι μπροστά στην εκκλησία.
Σκέφτομαι να μεταφράσω
όλα τα εγχειρίδια εγκληματολογίας
στη γλώσσα των πουλιών.
Έτσι θα γεμίσει ο ουρανός
με εφετεία και ισοβίτες,
για να μπορούν να περπατούν
ανενόχλητες στη γη οι ενοχές σου,
ώσπου να τις βρει η αγάπη μου.
Τόσα χρόνια ακονίζω τα βέλη της.
Μη μου στερείς τις πληγές που θα γιατρέψω.
Άκουσέ με,
σκόνταψαν τα όνειρά σου
σ' αυτή τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής.
Και τρώει τα σώματά τους η νηστεία
ώσπου να αγιογραφηθούν στο τέλος μόνο
οι σκιές τους.
Μικρός έγγραφες στην άμμο παραμύθια,
κι έκρυβες κοχύλια σε σπιρτόκουτα.
Σωστοί οι πόθοι σου.
Τώρα ζητάς την άφεσή τους.
Το πιο μεγάλο έγκλημα απ' όλα
είναι η τελειότητα.
Στο όνομα του ανθρώπου
και των αγίων λαθών του
σε ικετεύω να τρωθείς
και από την πώση σου
να φωνάξεις την αγάπη.
Αυτή θα 'ρθει.
Γιατί σε αντίθεση με σένα,
δεν αφήνει καμία ιστορία μισοτελειωμένη.